

[Henry Christensen.]

behovet er, et materiale, som har dannet grundlaget for en detaljeret planlægning af det, tallene skal dække over.

Folketinget har fået forelagt en række programoverskrifter; men det har ikke fået at vide, hvad disse overskrifter egentlig dækker over, og hvorfor udfaldet af afvejningen er blevet, som det er. Hvis folketinget derfor ikke gør andet end at føre denne debat, vil regeringen med en vis ret måske kunne sige, at den har fået grønt lys for at køre videre efter programmet, sådan som man har forelagt det.

Jeg ved meget vel, at man på de årlige finanslove tager stilling til enkeltbevillingerne. Jeg ved også meget vel, at vi for nogle af de store investeringsopgaver har et særligt grundlag, men alligevel vil der på en lang række områder være disponeret på en sådan måde, at det ikke lader sig ændre bagefter. Derfor er opgaven at finde frem til, hvordan folketinget kan få grundlag for sin samlede afvejning og sin indflydelse på prioriteringen, inden afgørelserne, omend ikke formelt, så reelt er truffet.

Konklusionen af disse betragtninger er derfor, at folketinget må sikre sig en videregående behandling og at få tilstillet det nødvendige grundlag for virkelig at kunne vurdere, hvilken prioritering der må fastlægges.

Jeg vil naturligvis meget gerne sammen med andre her i tinget overveje de forskellige muligheder, der kunne være for en løsning. Jeg kunne tænke mig, at en af vejene kunne være nedsættelse af et særligt folketingsudvalg til at modtage oplysninger om det forelagte investeringsprogram. Et folketingsudvalg på 17 medlemmer og med suppleanter, således at der alt efter emnernes skiftende karakter kunne drages forskellige folketingsmedlemmer ind i de direkte forhandlinger. Det måtte så være ministerierenes opgave over for et sådan folketingsudvalg at give de fornødne oplysninger til belysning af såvel grundlaget for som indholdet af de påtænkte investeringsplaner. Jeg ved, at vi ikke efter den gældende forretningsorden kan stille et sådant forslag under nærværende sags behandling, men vi kan i hvert fald rejse tanken og skal nok finde veje, hvis vi kan enes derom.

Vi anerkender nok alle her i tinget, at vort samfund står over for et meget om-

fattende investeringsbehov, hvis vi vil udnytte de muligheder, som teknik, udvikling og samkvem i disse år giver os. Gør vi ikke det, vil vi sammenlignet med andre samfund hurtigt blive tilbagestående. Både vækst i de offentlige og i de private investeringer er en betingelse for stigende produktion og velstand, men det er en sammenhæng, som går begge veje, for det er også den voksende velstand, der skal sætte os i stand til at magte de større investeringsopgaver. Derfor er det et afgørende hensyn også ved vurderingen af de offentlige investeringsprojekter, at de hverken fratager den private sektor, de private erhverv og befolkningen som helhed muligheden for eller tilskyndelsen til øget produktion.

Hvordan er da mulighederne for at realisere en stigning i de offentlige investeringer på 33 pct. i løbet af de tre år, en procentdel, der er meget større, hvis vi sammenligner med investeringsindsatsen i de foregående år? Vi kan måske tage vort udgangspunkt i et håb om, at vi ligesom i de senere år bliver i stand til at få en stigningstakt i produktion og velstand på henimod 4 pct. om året, selv om den højtærede økonomiminister er noget skeptisk heroverfor.

Den hidtidige udvikling viser også, at vi kan regne med en tendens til — og det synes jeg er meget glædeligt — at en forholdsvis stor del af velstandsstigningen giver sig udslag i en stigende opsparing og dermed en stigende investering.

Opsparingen er altså vokset i disse år, endda ret betydeligt, men naturligvis ikke tilstrækkeligt. Medens de offentlige investeringer gennem det meste af efterkrigstiden har ligget på $\frac{1}{4}$ af de samlede investeringer, betyder økonomiministerens tal, at de i de kommende 3 år skulle lægge beslag på ca. halvdelen af stigningen i investeringsmulighederne, eller sagt på en anden måde: den del af opsparingsforøgelsen, som kan tilfalde boligbyggeriet og erhvervsinvesteringerne, vil gå ned fra tre fjerdedele til halvdelen.

Det er vel ikke for meget sagt, at en sådan forskydning måtte kræve en meget nøje afvejning af de forskellige ønskers tyngde både med hensyn til boliginvesteringer og erhvervsinvesteringer, for de sidstes vedkommende bl. a. ud fra hensynet til ikke at save den gren over, som skal bære meget af det andet, nemlig produktionsfremgangen